

tiltræde dette Forslag. Jeg synes, at her, hvor det drejer sig om en Mand som Forstander Budde, maa man ikke se med et alt for snævert Syn. Det er en Mand, der har gjort sig meget fortjent ved at ofre et langt Liv i Opdragelsens Tjeneste. Han har gjort Gavn og skabt Glæde for saa mange Børn, at han fortjener den allerstørste Sympati og Støtte. Jeg tror, at Finansudvalget gerne vil gaa i den Retning, og den ærede Ordførers Udtalelser vare i Virkeligheden ogsaa sympatetiske for Sagen, men jeg er bange for, at man ser paa den saaledes, at man først vil have faste Regler og nærmere Aftaler, før man kan gaa videre. Jeg synes, dette er aldeles overflødig. Selv om Budde er en gammel Mand, er han dog ikke i den Grad affældig, at man kan tro, han falder bort lige saa godt i Dag som i Morgen, og hvis han falder bort, ramlede det hele ikke derfor sammen. Staten har vel bundet mange Penge i Børnehjemmet, men at det, naar Arvingerne og Enken skulde komme til at styre, skulde gaa paa en helt gal Maade, behøve vi ikke at nære Frygt for. Naar Staten giver et stort Tilskud, har den det altid i sin Haand at kunne bestemme, hvorledes Forholdene skulde være derovre. Jeg tror derfor, man ikke behøver at være bange for at give Tilskud, og jeg synes, at der ikke blot moralsk, men ogsaa, om jeg saa maa sige, juridisk tilkommer Budde dette Tilskud, idet han ikke har faaet, hvad han skulde have i Sammenligning med, hvad den Slags Opdragelsesanstalter faa. Naar man skal fordele efter de Regler, vi ellers bruge ved Fordelingen til Højskoler, skulde vi her regne efter Børneantallet paa Himmelbjerggaarden, og der vil da i Sammenligning med Holsteinsminde tilkomme ham de 2,000 Kr., som Ministeriet har foreslaet. At der ikke har kunnet være Tale om en anden Fordeling af de 14,000 Kr., som deles mellem Himmelbjerggaarden og Holsteinsminde, er jo muligt, og at Beløbet allerede for flere Aar siden skulde have været fordelt paa anden Maade, saa at Ministeren nu ikke har kunnet gaa med til at tage fra Holsteinsminde og lægge til Himmelbjerggaarden. Det er som sagt muligt, at Forholdet skulde have været ordnet før. Men derfor kunde vi da gerne gøre, om jeg saa maa sige, en Uret god igen. Det er velgørende for alle, som have været paa Himmelbjerggaarden, at se med egne Øjne, saaledes som jeg har set det, alle de mange Børn, som ere komne fra forholdsvis ulykkelige Hjem, nu være saa glade og tilfredse, at man kan sige,

at man af deres Ansigter kan læse idel Tilfredshed og Glæde. Man kan ikke andet end blive saa venlig stemt, at man siger: Her vilde det være Synd og Skam, om Staten vilde spare, her bør Staten paa ingen mulig Maade hemme, her bør gøres, hvad der kan gøres for, at Arbejdet kan fortsættes, saa at flere Børn, som ellers ikke kunde komme ind under gode Forhold, kunne komme der. Det dyreste og daarligste, Staten kan gøre, er at lade det gaa, som det kan, med de forsømte Børns Opdragelse. Hvis de Børn ikke kunde ind under gode Forhold, kunne de afstedkomme saare mange Ulykker, de ville fylde vore Fattighuse og Fængsler og volde saa mange Udgifter og saa megen Sorg i Samfundet, at det er det dyreste, man kan vælge, at lade det gaa med disse Børn, som det kan bedst. Derfor skulde vi have vor Opmærksomhed henvendt paa, at saa mange forsømte Børn som muligt kunne komme under gode og lyse Forhold, og de kunne sikkert ikke komme under bedre Forhold end paa Himmelbjerggaarden, hvor Forholdene ere sunde og gode og Lederens poetiske og lyse Sind indprænter dem et lyst og skønt Syn paa Livet. For Børnenes Skyld og for Samfundets Skyld og endelig ogsaa for Buddes egen Skyld, fordi han fortjener det, skulde vi her fra Rigsdagen og Lovgivningsmagten yde ham al mulig Støtte. Jeg haaber derfor, at den Omstændighed, at Finansudvalget i Aar ikke har tiltraadt Forslaget, ikke skal forhindre, at han faar saa meget mere næste Aar. Det er muligt, at Ministeren tager Ændringsforslaget tilbage, saa at vi ikke komme til at stemme over det, men til næste Aar komme vi saa forhaabentlig til en saadan Ordning, at Forstander Budde ikke maa arbejde under Trang og mørke Udsigter, men kan føle, at han ved sin Gerning har gjort sig saa fortjent af det danske Samfund, at man vil støtte ham alt, hvad man kan til Glæde og Velsigelse for Børnene og os alle.

Derefter vil jeg tillade mig at sige nogle Ord om Aftenskolebevillingen. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde, at Aftenskolerne vare gavnlige og glædelige, deler jeg fuldt ud den Opfattelse. Jeg har jo før hørt ham tale for Aftenskolerne, ligesom jeg ogsaa selv har talt for dem, men det ærede Medlem udtaler sin Opfattelse paa en mærkelig Maade. Han taler saadan, at det hele faar en Bismag. Han pointerer stadig: Det have vi Socialdemokrater bragt frem og ført igennem.